

ANGSTHAZEN

Het slijmmonster

Van deze auteur

Angsthazen

10 jaar en ouder

Het gevaarlijke bos

Het slijmmonster

De Abaddon trilogie

12 jaar en ouder

Deel 1: Moordenaar?!

Angsthazen

Young adult

No more demons

Kijk voor meer informatie over de auteur en illustrator ook op onze website: www.angsthazen.com

Proloog

“Durf jij het te gooien?” vroeg een lange, tengere jongen aan het meisje naast hem.

“Waarom moet ik het altijd doen?” vroeg het kleine, donkerblonde meisje.

“Omdat ik ouder ben! En als jij net zo groot als ik wil worden, moet je ook zulke dingen durven,” antwoorde hij.

Het meisje wist niet hoe ze moest reageren.

Ze stond met een doos vol eieren in haar hand voor een huis in een rijtjeswoning.

Het huis was donker, op één kamer na. Ze konden vanachter de bosjes recht die kamer inkijken.

Het was de woonkamer en er zat iemand op een grote stoel televisie te kijken. Naast de stoel stond een glazen tafeltje met een blik bier erop, waar degene achter de televisie de hele tijd een slok van nam.

“Maar wat nou als hij boos wordt en achter ons aan komt rennen?” vroeg het meisje bang.

“Dat doet ie niet joh,” zuchtte de jongen geïrriteerd.

“Ga je nou nog gooien of wat?”

Het meisje voelde een flinke brok in haar keel.

Eigenlijk wilde ze helemaal geen kattenkwaad uithalen, maar haar grote broer haalde haar altijd over dingen te doen die ze niet wilde.

De jongen naast haar werd het wachten zat. “Als je niet gooit, ga ik tegen iedereen zeggen wat voor bangepoepert je bent!”

“Dat doe je niet, Robin!” Ze keek haar broer verontwaardigd aan. “Ik ben geen bangepoepert!”

“Gooi dan!” drong hij aan.

Het meisje balde haar vrije hand tot een vuist, haalde diep adem en keek naar het raam waar de meneer zat. Hij zat nog steeds voor de televisie, met zijn rug naar hun toe.

“Bangepoepert, bangepoepert,” hoorde ze een pestende stem naast haar.

Toen was ze het zat.

Ze pakte een ei uit de doos en gooide zonder aarzeling het ei naar het huis toe.

Hij landde voor het raam in het hoge onkruid van de tuin.

“Mispoes, appelmoes! En een bangepoepert en je kan niet gooien,” pestte haar broer.

Het meisje werd nog bozer en pakte nog een ei. Ze gooide hem naar het raam en nu was hij raak! Het ei spatte tegen het raam uit elkaar.

Van woede pakte ze nog een ei en gooide ook die raak tegen het raam.

De meneer van het huis kwam geschrokken overeind uit zijn stoel en liep naar het raam.

Het meisje was nog steeds in een waas en gooide nog een ei.

“Stop Romy, stop!” Ze voelde de stevige greep van haar broer om haar arm.

Ze stonden oog in oog met de meneer op wiens raam ze de eieren had gegooid.

Romy keek de meneer recht aan en haar adem stakte in haar keel. "Oh nee," zuchtte ze.

"Wat doe je nou, stommerd? Waarom bleef je doorgooien?" riep Robin verbijsterd.

"Omdat je me pestte!" jammerde Romy terug.

Verstijfd van angst bleven ze achter de bosjes staan. De meneer bleef ze vanachter het raam strak aankijken.

"Waarom staat ie daar maar?" vroeg Romy bang.

"Waarom doet hij niks, Robin?"

"Laten we gaan," Robin maakte een aanstalten om te vertrekken.

Romy stond nog aan de grond vastgenageld. "Hij heeft ons gezien, hij weet wie we zijn."

"Nou en," beet Robin haar toe. "Iedereen haalt weleens kattenkwaad uit. Dat heeft hij vast vroeger ook gedaan!"

Ze keken elkaar even aan en toen ze terug naar het raam keken was de meneer weg.

Nu werd Romy helemaal bang. "Waar is hij heen?"

"Stoppen nu met dat gezeur, bangepoepert. We gaan!"

"Ik ben geen bangepoepert!" jammerde Romy boos. Ze had de eieren toch gegoooid? Waarom bleef hij haar dan pesten?

Net toen ze wilden weglopen, vloog de voordeur van het rijtjeshuis open.

De meneer stond in de deuropening. Hij keek boos en had iets in zijn handen.

Hij kwam langzaam de deur uit totdat Romy en Robin konden zien wat hij in zijn handen had.

“Hij heeft een hamer!” krijste Romy en terwijl ze de doos eieren liet vallen begon ze weg te rennen. Robin volgde haar en ze renden keihard samen de straat door.

Tijdens het rennen keken ze hijgend achterom.

“Hij volgt ons!” riep Robin en hij trok zijn zusje mee een steeg in. “Hierheen!”

Ze klauterden over prullenbakken een hek over tot ze weer in een andere straat terechtkwamen.

Buiten adem keken ze om en zagen ze dat niemand hen meer volgde.

Romy slaakte een zucht van opluchting. “Potverdorie, Robin! Nu ben ik het zat! Ik wil geen eieren meer gooien! Ik wil jouw stomme proefjes niet meer doen! Dan ben ik maar een bangepoepert, maar ik vind dit niet leuk. Ik wil naar huis!”

Robin bulderde van het lachen. “Hij had ons echt niks aangedaan hoor. Kom, we gaan naar huis.”

Romy schopte boos tegen een steentje op de grond en liep toen achter Robin aan de straat door.

Ze liepen over de hoofdweg van de wijk, de Bergenlaan. Die heet zo, omdat deze weg recht door het dorp heenloopt van de ene berg naar de andere berg. Om de weg heen zijn woonwijken gebouwd met scholen, winkeltjes en huizen.

Robin en Romy zijn hier vorig jaar komen wonen.

Ze wonen alleen niet in het dorp zelf, maar langs de rand van het bos.

“Ik vind dit echt een stom dorp,” mopperde Romy. Ze had nog maar één vriendin hier, dus speelde vaak alleen in het bos of ze ging met haar broer mee.

“Ik weet het,” antwoorde Robin, “zodra we achttien zijn, verhuizen we gewoon terug naar de stad.”

“Samen?” vroeg Romy.

Robin keek haar strak aan: “Ik laat jou hier achter, bij de meneer met de hamer.”

Romy werd weer boos. Ze snikte wat tranen weg en begon weg te rennen van haar broer. “Ik haat je!” riep ze hem na.

Ze hoorde Robin op de achtergrond lachen. ‘Wat hapt ze toch altijd lekker,’ dacht hij.

“Wacht even, Romy!” riep hij en hij rende achter haar aan.

Hij had haar zo ingehaald en hield zijn spartelende zusje tegen. “Je moet je niet altijd zo aanstellen, zo maak je nooit vrienden.”

Terneergeslagen sjokte Romy door.

Ze waren bijna de laan uit, tot ze opeens een geniepig geluid achter hen hoorde. Het klonk alsof er iets met veel moeite over de grond gesleept werd.

Verstijfd van angst bleven ze staan, maar durfden beide niet gelijk achterom te kijken.

Het schurende geluid kwam dichterbij.

Romy voelde haar broek nat worden. Ze kneep haar ogen dicht en hield haar broer stevig vast.

Robin draaide zich langzaam om en begon keihard te gillen.

Achter hen liep de meneer en hij sleepte zijn hamer mee over de grond.

Hij was forsgebouwd en droeg een bloesje waarvan maar een paar knopen dicht konden. Er liep zweet over zijn nek en gezicht. Hij had wat bruine haren, maar was meer kaal dan behaard.

Om zijn dikke pols droeg hij een goud horloge.

Zijn gehijg en het geluid van de slepende hamer kwamen angstvallig dichterbij.

Zodra Robin klaar was met gillen en de brok in zijn keel kon doorslikken greep hij zijn zusje beet en trok haar mee de straat door.

“Rennen, rennen, rennen en niet meer omkijken!” gebod hij haar.

“Ik kan niet zo snel!” Romy begon keihard te huilen, omdat ze haar broer niet kon bijbenen.

Hoe harder ze renden, hoe sneller het geluid achter hen dichterbij leek te komen.

Maar geen van beide durfden om te kijken.

Ze waren bijna bij hun huis. Ze zagen aan het einde van de weg een boerderij opkomen.

Wanneer ze bij de oversteek aankwamen, leek het stil achter hen.

“Laatste stukje,” fluisterde Robin. Hij keek voorzichtig achterom. “Hij is weg,” klonk het opgelucht.

“Breng me thuis, Robin. Alsjeblieft,” jammerde Romy. Haar broek was zeiknat, omdat ze erin geplast had en haar haren plakte aan haar gezicht van de tranen.

“Kom,” hij streek verzorgend met zijn hand de natte haren van haar gezicht.

Ze maakten een aanstalten over te steken, maar uit het niets verscheen de meneer met zijn hamer naast ze.

Hij zei niks en keek hen hijgend aan. Zijn gezicht was rood aangelopen van het rennen en je zag een dikke ader kloppen op zijn voorhoofd.

Verstijfd van angst keken Robin en Romy hem aan.

Ze roken zijn zweet en de muffe lucht van bier.

De man tilde zijn hamer met zijn blik nog strak op de kinderen gericht op, hield hem boven zijn hoofd en liet hem toen met volle vaart voor zich neerkomen.

De hamer vloog langs Romy's rug op de grond waardoor ze keihard begon te krijsen.

Robin ontwaakte uit zijn schrik en vol adrenaline trok hij haar mee.

Ze renden weer door en hoorden de man achter hen de hamer weer optillen.

Ze renden en renden tot ze bij de rand van het bos uitkwamen.

Ze renden tussen hoge bomen een heuvel op en moesten toen weer de heuvel af.

De heuvel was stijl, waardoor ze hun evenwicht verloren en de hele rit naar beneden gleden.

“Robin!” Romy probeerde de hand van haar broer te pakken, maar door het zweet konden ze elkaar niet vasthouden.

Ze gleden in rap tempo naar beneden, zo een gat in.

Na een lange, vrije val in het gat kwamen ze schreeuwend met een plof neer in een donkere ruimte onder de grond.

De landing deed hen beide veel pijn en jammerend kropen ze in elkaars armen.

Romy huilde tegen haar broer aan die de omgeving in zich op probeerde te nemen.

Zijn ogen moesten even wennen aan het duister.

Zodra hij gewend was, zag hij in de schemer een groene, slijmerige drab in de vorm van een groot monster van de muur afkomen.

Het grote, groene slijmmonster had wel tien ogen en hij kwam langzaam dichterbij.

Robin wilde zijn bange zusje waarschuwen, maar de adem stakte in zijn keel.